

פרשת פנחס

וַאֲמַר תְּלֶהֱם זֶה הָאֵשׁ, אֲשֶׁר תִּקְרִיב וּ לְיִהוָה: כָּבֵד שִׁים בְּנֵי שָׁנָה תְּמִימִם שְׁנַיִם לִי וּם,
עֲלֵה תְּמִיד . .

עֲלֵת, תְּמִיד הָעֵשׂ שָׁיָה, בַּהֲרֵ סִינִי, לְרִיחַ נִיחָח, אֲשֶׁה לְיִהוָה . וְנָסַ בּוֹ רִבְעֵת הַהֵינּוּ, לִכְבֹּד שֶׁ
הָאֶחָד; בִּקְדָשׁ, הַסֵּף נִסְפָה שֶׁכֶּר לְיִהוָה. וְאֵת הַכֶּבֶד שֶׁהַשָּׁנִי, תַעֲשֶׂה בֵּין
הָעָרְ בָּיִם: כַּמִּנְחַת הַבֶּקָר וְכִנְסָ בּוֹ תַעֲשֶׂה, אֲשֶׁה רִיחַ נִיחָח לְיִהוָה . (במדבר כ"ח)
בביאור המפורט של קרבנות המועדים בפרשתינו, אנו נפגשים עם מצוות ניסוך היין. ננסה
להבין את ייחודיות המצווה.

לליל שבת

עניין ניסוך היין

בניגוד לניסוך המים, המתנסכים רק בחג הסוכות, את היין מנסכים בכל יום לאחר הקרבת כל
קרבת עולה וכל קרבן – שלמים.
קרבנות המוספים המופיעים בפרשה, הינם קרבנות עולה, וממילא הם מתחייבים בהבאת מנחת
נסכים ('סולת בלולה בשמן') (ובניסוך היין. לא רק קרבנות ציבור מתחייבים בכך, אלא גם יחיד
המביא עולה או שלמים מביא מנחת נסכים. כמות הסולת והשמן, וכן כמות היין המתנסך
משתנים לפי סוג הבהמה.
"ו של שֶׁהַעֲשֶׂה שְׂרָנִים סֶלֶת מִנְחָה בל וְלֶה בִשְׁמֵן לִפְרֵהָאֶחָד, וְשְׁנֵי עֶשְׂרִים סֶלֶת מִנְחָה בל וְלֶה
בִשְׁמֵן לֶאֱלִיל הָאֶחָד: וְעֶשְׂרֵן עֶשְׂרֵן סֶלֶת מִנְחָה בל וְלֶה בִשְׁמֵן לִכְבֹּד שֶׁהָאֶחָד ... וְנָסַ כִּיֵּהֶם חֲצִי
הַהֵינּוּ יִהְיֶה לִפְרֵוֹ שְׁלִישֵׁת הַהֵינּוּ לֶאֱלִיל וְרִבְעֵת הַהֵינּוּ לִכְבֹּד שֶׁיֵּין" (במדבר כ"ח)
קרבנות העולה והשלמים שונים בתכלית:
✪ העולה באה על החטא ביטול מצוות עשה ועל הרהורי הלב: –
"ילמדנו רבינו העולה על מה היתה באה כך שנה רבי ישמעאל העולה באה על מצות עשה ועל
מצות לא תעשה
ורבי שמעון בן יוחאי אומר על הרהור הלב" (תנחומא לך לך, י)
✪ השלמים באים כביטוי להודות לה' ועל השמחה: "וְזָבַחַת שְׁלָמִים וְאָכַלְתָּ שֶׁם, וְשִׂמְחַת לִפְנֵי ה'
אֱלֹהֵי הַיָּד" –
יש לציין שהבאת קרבן העולה (וגם השלמים) למרות שהם באים בגלל חטא שנעשה הם חייבים
לבוא בתור 'נדבה'.
כלומר, שרק אדם שרוצה לכפר על מעשיו יכול להביא אותם. זאת בניגוד לקרבן פסח למשל
שהוא חובה, ולא תלוי ברצון המביא.

פרשת פנחס

סעודת שבת

הנקודה המשותפת

שלושת הרגלים רמוזים בסיפור למרות שהעולה באה על חטא והשלמים על השמחה בכל זאת יש בניהם נקודה משותפת הלב. -

כפי שמסביר 'השם משמואל':

"ונראה דענין ניסוך היין .. יש לומר, דהנה כבר אמרנו במקום אחר, כי יין יש בו חמימות ומעורר את חום הלב, שממנו תוצאות רשפי אש אהבה ותשוקה וכל המדות, והוא מנסך אותם לה', רומז שהאדם מוסר את

תשוקת לבו ורשפי אש האהבה ומדותיו הנטועים בלבו להשם יתברך" (שם משמואל, חלק המועדים, שנת תרע"ו, שמיני עצרת)

טבעו של היין האדום לחמם ולהפעיל את הלב, היין מעורר. כך, כאשר אנו מנסכים את היין על גבי המזבח, גורם הדבר

לקירוב הלב, לאהבה אל אבינו שבשמים. כפי שאומר הפסוק "בקודש הסך נסך שכר לה'". - - בנוסף יש ביין את כח השמחה "המשמח אלוקים ואנשים". ולכן "אין אומרים שירה במקדש, כי אם בעת ניסוך היין" - (ברכות לה.).

בקרבן עולה, אנו מנסכים יין לתקן את הירהורי הלב, לשעבד את הלב לה', ובשלמים להביע את שמחת הלב לַב שְׂמֵחַ יִיטֵב פָּנִים" (משלי ט"ו). -

בנוסף, ניתן להוסיף: היין דומה בצבעו לדם. ביכולתנו לבחור האם 'הדם עולה לנו לראש' או שאנחנו מצליחים לנווט את הרגשות שלנו למקומות של שמחה ואהבה.

בשני סוגי הקורבנות זריקת הדם הינה דומה. זריקת הדם מתקנת את הנפש, את הרגשות. כמו שנאמר: "כי הדם הוא הנפש". לסיכום:

הצבע האדום של היין (ושל הדם...) (מורה על מידת הדין, החמימות והתשוקה. אנו יכולים לבחור האם להיות חמומי מוח או חמי לב. -

וחצי משפט על ניסוך המים:

"ניסוך היין הוא בחינת הלב הביאני אל בית היין ודגלו עלי אהבה, כי יין יש בו כח החימום והשמחה - המתרחבת ללב. וניסוך המים רומז למוח שבראש וישוב הדעת, וכענין שכתוב (ישעי' י"א ט') כי מלאה הארץ דעה את

ה' כמים לים מכסים, הרי שמכנה את הדעת בשם מים.

עד עכשיו דיברנו על שמחת והירהורי הלב התפרצות הרגש. ניסוך המים, מבטא את הדעה והשמחה הבאים מן המוח -

ביישוב הדעת על כך נרחיב בפעם אחרת. -

שבת שלום

מרדכי פרסוף